

DAGBOEK VAN JULIUS GABRIEL

Ik sta met eenzelfde eenzaam gevoel voor het enorme doek als de maker ervan duizenden jaren geleden zeker ook moet hebben ervaren. Voor me liggen de antwoorden op mysteries, mysteries die uiteindelijk zouden kunnen bepalen of onze soort zal voortleven of zal uitsterven. De toekomst van het menselijk ras... is er iets wat belangrijker is? Toch sta ik hier alleen en veroordeelt mijn zoektocht mij tot dit vagevuur van rotsen en zand, waar ik bij het verleden te rade ga in een poging het gevaar te begrijpen dat ons te wachten staat.

De jaren hebben hun tol geëist. Wat een beklagenswaardig wezen ben ik geworden. Ooit een vermaarde archeoloog en nu een risee in de ogen van mijn collega's. Een echtgenoot, een minnaar – maar dat zijn slechts vage herinneringen. Een vader? Nauwelijks. Meer een gekwelde mentor, een ziekelijk lastdier dat zich door zijn zoon moet laten begeleiden. Elke stap door deze rotsachtige woestijn doet pijn in mijn botten, en gedachten die voor altijd in mijn geest verankerd zijn herhalen het gekmakende mantra van de ondergang in mijn hoofd. Welke hogere macht heeft uit alle families de mijne gekozen om te kwellen? Waarom zijn we gezegend met ogen die de bewegwijzering van de dood kunnen zien, terwijl de anderen voortstrompelen alsof ze blind zijn?

Ben ik gek? Dat idee laat mij nooit helemaal los. Elke dageraad moet ik mijzelf ertoe dwingen de hoogtepunten van mijn kronieken te herlezen, al is het alleen maar om mijzelf eraan te herinneren dat ik op de allereerste plaats een wetenschapper ben, nee, niet alleen een wetenschapper, maar een archeoloog: een onderzoeker van het verleden van de mens, een zoeker naar waarheid.

Maar wat heeft de waarheid voor nut wanneer men die niet voor waar kan aannemen? In de ogen van mijn collega's lijk ik ongetwijfeld op de dorpsgek die passagiers uit alle macht waarschuwt voor ijsbergen terwijl ze aan boord gaan van de *Titanic*, vlak voordat het onzinkbare vaartuig de haven verlaat.

Is het mijn lot om de mensheid te redden of om alleen maar als dwaas te sterven? Is het mogelijk dat ik de tekens mijn hele leven lang verkeerd heb geïnterpreteerd?

Het geschraap van voetstappen op kiezelaarde en rotsen onderbreekt de aantekeningen van deze dwaas.

Het is mijn zoon. Michael, die vijftien jaar geleden door mijn geliefde vrouw naar een aartsengel werd vernoemd, knikt naar mij en verwarmt daarmee de verschrompelde pit die het hart van zijn vader is geworden. Michael is de reden dat ik volhard, de reden dat ik geen einde aan mijn droevige bestaan maak. De waanzin van mijn zoektocht heeft hem van zijn jeugd beroofd, maar de vele jaren eerder door mijzelf begane gruweldaad was nog veel erger. Het is zijn toekomst waarvoor ik mij opnieuw inzet, het is zijn lot dat ik wil veranderen.

God, laat dit zwakke hart het lang genoeg uithouden om mij daarin te laten slagen.

Michael wijst naar voren en herinnert mij eraan dat het volgende stuk van de puzzel naar ons lonkt. We lopen voorzichtig verder om de pampa niet om te woelen en staan stil bij wat volgens mij het begin van een drieduizend jaar oude boodschap is. Centraal op de Nazcavlakte, veilig verwijderd van de mysterieuze lijnen en kolossale dierenafbeeldingen, ligt deze perfecte cirkel, die diep tussen de zwarte, met een patinalaag bedekte, stenen is gekerfd. Vanuit dit mysterieuze middenstuk strekken zich als zonnestralen in een kindertekening drieëntwintig op gelijke afstand van elkaar gelegen lijnen uit, die op één na allemaal ongeveer honderdtachtig meter lang zijn. Eentje ligt op één lijn met de zonnewende en een andere met het dagen-nachteveningspunt, variabelen die overeenkomen met eigenschappen van de andere oeroude archeologische vindplaatsen die ik mijn hele leven lang heb onderzocht.

De drieëntwintigste is de intrigerendste: een scherp afgetekende kerf in de pampa die zich over een afstand van zo'n zevenendertig kilometer over rotsen en heuvels uitstrekt!

Michael slaakt een kreet, omdat zijn metaaldetector begint te piepen op het moment dat we het midden van de figuur naderen. Er ligt iets begraven onder de bovenste laag losse aarde. Met hernieuwde energie graven we door het natuurgips en de stenen, zodat de gele aarde eronder bloot komt te liggen. Het is een afschuwelijke daad, en voor een archeoloog al helemaal, maar ik overtuig mijzelf ervan dat het doel uiteindelijk de middelen zal heiligen.

En daar is hij dan, glimmend in de verzengende zon. Glad en wit, een holle, metalen, halve meter lange cilinder die net zomin in de Nazcawoestijn thuishoort als ik. Een van de uiteinden van het object is versierd met een tekening die op een grote, driearmige kandelaar lijkt. Mijn zwakke hart begint onregelmatig te slaan, want ik ken

het symbool maar al te goed. Het is de Drietand van Paracas, het karakteristieke symbool van onze kosmische leermeester. Een soortgelijke geogrief van honderdtachtig meter lang en zestig meter breed strekt zich uit over een complete berghelling niet ver hiervandaan.

Michael houdt zijn camera recht, terwijl ik de cilinder openmaak. Met trillende handen haal ik er iets uit wat op een stuk verschrompeld schilderslinnen lijkt en mijn vingers registreren de verwerking ervan terwijl het begint uit te rollen.

Het is een oude wereldkaart die als twee druppels water lijkt op de kaart waaraan vijfhonderd jaar geleden door de Turkse admiraal Piri Re'is werd gerefereerd. (Men geloofde dat die mysterieuze kaart de inspiratie vormde voor de gewaagde expeditie van Columbus in 1492.) De veertiende-eeuwse Piri-Re'iskaart is tot op de dag van vandaag een mysterie gebleven, omdat er niet alleen het nog niet ontdekte grondgebied van Antarctica op staat afgebeeld, maar ook de bodemstructuur van dat continent, getekend alsof er geen ijs in het gebied aanwezig was. Radarsatellietscans bevestigden later dat de kaart ongelooflijk nauwkeurig was, waardoor het wetenschappers een nog groter raadsel was hoe iemand de kaarten zonder hulp van een vliegtuig getekend zou kunnen hebben.

Misschien op dezelfde manier als deze Nazcafiguren hier werden aangebracht.

Het stuk perkament dat nu op mijn hand ligt werd, net zoals de Piri-Re'iskaart, opgemaakt met behulp van een zeer grote kennis van sferische driehoeksmeting. Was de mysterieuze cartograaf onze oeroude leermeester? Daar twijfel ik niet aan. De werkelijke vraag is: waarom heeft hij ervoor gekozen ons juist deze kaart na te laten?

Michael neemt haastig een polaroidfoto, terwijl het oude document in mijn handen verschroeit en vervolgens tot stof vergaat. Even later hebben we alleen nog de foto om naar te staren en merken we op dat er een blijkbaar zeer belangrijk object duidelijk op gemarkeerd staat. Iets ten noordwesten van het schiereiland Yucatán is een kleine cirkel in het water van de Golf van Mexico getekend.

De positie van het merkteken doet me schrikken. Het is niet een van de oude archeologische vindplaatsen, maar iets totaal anders. Over mijn hele lichaam breekt me het koude zweet uit en er begint een vertrouwd verlamdend gevoel door mijn arm omhoog te kruipen.

Michael heeft door dat de dood in aantocht is. Hij doorzoekt mijn zakken en vindt al snel een pil, die hij onder mijn tong sopt.

Mijn hartslag wordt rustiger en het verstijfde gevoel neemt af. Ik raak zijn wang aan en overreed mijn zoon vervolgens om weer aan

het werk te gaan. Ik kijk met trots toe hoe hij de metalen koker onderzoekt. Zijn donkere ogen zijn portalen naar een ongelooflijk gedisciplineerde geest. Niets ontgaat de ogen van mijn zoon. Niets.

Kort daarna ontdekt hij nog iets anders, iets wat de gemarkeerde plaats in de Golf van Mexico zou kunnen verklaren. De spectrum-analysator heeft de moleculaire samenstelling van het zware, witte metaal vastgesteld – het eigenlijke composietmateriaal, een verhaal op zich.

De oeroude cilinder bestaat uit iridium.

Puur iridium.

Fragment uit het dagboek van professor Julius Gabriel, 14 juni 1990

PROLOOG

Vijfenzestig miljoen jaar geleden: melkwegstelsel

Een spiraalvormig melkwegstelsel, een van de honderd miljard eilanden van sterren die door de donkere materie van het heelal bewegen. Het melkwegstelsel draait rond als een soort lichtgevend, kosmisch windmolentje en sleurt meer dan tweehonderd miljard sterren en ontelbare andere hemellichamen mee in zijn gigantische draaikolk.

Laten we dit galactische middelpunt eens onder de loep nemen. Als we de formatie binnen onze eigen driedimensionale beperkingen bekijken, wordt onze blik in eerste instantie gegrepen door de centrale galactische verdikking. Dit uit miljarden rode en oranje sterren bestaande geheel draait rond in interstellaire stofwolken die zo'n vijftienduizend lichtjaar breed zijn (waarbij een lichtjaar ongeveer tien biljoen kilometer is). Rond dit lensvormige gebied draait de plattere, cirkelvormige schijf van het melkwegstelsel rond. Deze is tweeduizend lichtjaar dik, honderdtwintig lichtjaar breed en omvat het merendeel van de galactische massa. Rond deze schijf snellen zich de spiraalarmen van het melkwegstelsel voort, waarin zich heldere sterren en lichtgevende gas- en stofwolken bevinden: kosmische couveuses waar nieuwe sterren worden geboren. Die spiraalarmen worden omgeven door de galactische halo, een zeer leeg gebied waarin zich bolvormige sterrenhopen bevinden die de oudere leden van de galactische familie onderhouden.

Vandaar gaan we naar het echte hart van het melkwegstelsel: een complex gebied dat door rondwervelende gas- en stofwolken wordt omgeven. In deze kern schuilt het werkelijke aandrijvingsstelsel van deze hemelse formatie: een enorm zwart gat, een compacte, wervelende draaikolk van zwaartekrachtenergie, drie miljoen keer zo zwaar als de zon. Deze vraatzuchtige kosmische machine zuigt alles op binnen haar onpeilbare bereik: sterren, planeten, materie en zelfs licht, terwijl het de hemellichamen van het spiraalvormige melkwegstelsel in beweging houdt.

Laten we het spiraalvormige melkwegstelsel nu eens vanuit een hogere dimensie bekijken, vanuit een vierde dimensie van tijd en ruimte. Als slagaders en bloedvaten vertakken er zich onzichtbare

energiekanalen door het gehele galactische stelsel. Sommige zijn zo enorm groot dat ze een ster zouden kunnen vervoeren en andere zijn delicate, microscopisch kleine strengen. Ze worden allemaal van energie voorzien door de onvoorstelbare zwaartekrachtvelden van het zwarte gat in het galactisch centrum. Als je een poort in een van deze kanalen binnengaat, zou je toegang krijgen tot een vierdimensionale snelweg die de grenzen van tijd en ruimte oversteekt, ervan uitgaande dat je transportmiddel zo'n tocht zou kunnen overleven.

Terwijl het melkwegstelsel om zijn kolossale middelpunt draait, cirkelen deze slangachtige energiestromen ook voortdurend rond en vervolgen ze als bizarre spaken van een eeuwig ronddraaiend kosmisch wiel hun tijdloze trektocht door het galactisch vlak.

Als een zandkorrel die in de krachtige stroming van een gravitatie-stroom gevangen zit, schiet het asteroïde-grote projectiel door de vierdimensionale leiding, een poort van tijd en ruimte die zich momenteel in de Orionarm van het spiraalvormige melkwegstelsel bevindt. De eivormige massa met een doorsnee van elf kilometer wordt door een smaragdgroen antizwaartekrachtveld beschermd tegen de verpletterende omsluiting van de cilinder.

De ruimtereiziger is niet alleen.

Verscholen in het magnetisch geladen kielzog van het bolvormige object en ondergedompeld in het beschermende uiteinde van het krachtveld, bevindt zich een tweede schip, dat kleiner en gestroomlijnder is. De afgeplatte, dolkvormige romp bestaat uit glinsterende, goudkleurige zonnepanelen.

Terwijl hij door de dimensie van tijd en ruimte navigeert, zet de kosmische snelweg zijn reizigers af in een gedeelte van het melkwegstelsel tegen de binnenrand van de Orionarm. Voor hen doemt een zonnestelsel op dat uit negen planeten bestaat en door een enkele geelwitte ster wordt geregeerd.

Aangedreven door het zwaartekrachtveld van de ster nadert het immense schip van iridium zijn voorgenomen bestemming snel. Venus, de tweede planeet vanaf de zon, is een wereld van intense hitte die door een atmosfeer van compacte, zuurrijke wolken en kool-dioxide wordt omhuld.

Het kleinere schip nadert van achteren en maakt zijn aanwezigheid bekend aan zijn vijand.

Het transportschip van iridium verandert onmiddellijk van koers en verhoogt zijn snelheid door gebruik te maken van de aantrekkingskracht van de derde planeet van het zonnestelsel, een waterrijke, blauwe wereld met een giftige atmosfeer van zuurstof.

Met een felle flits stoot het kleinere schip een withete energiestroom uit vanuit een uitgeschoven vinvormige laseropstelling, die vanachter de boeg omhoogkomt. Als een bliksemschicht door een metalen kabel schiet de lading door de ionenstroom van de elektromagnetische staart van het bolvormige schip.

De lading ontvlamt als poollicht op de romp van iridium en de elektrische schok veroorzaakt kortsluiting in het aandrijvingsysteem van het schip, waardoor de kolos stevig uit koers wordt geslagen. Binnen enkele ogenblikken zit de beschadigde massa gevangen in de dodelijke omhelzing van het zwaartekrachtsveld van de blauwe planeet.

Het asteroïde-grote projectiel valt onbestuurbaar naar de aarde.

Met een supersone knal dringt de bol van iridium de vijandige atmosfeer binnen. De op een spiegel lijkende buitenromp scheurt en wordt ingedeukt, waarna hij kort tot een verblindende vuurbal opvlamt, voordat hij in een ondiepe, tropische oceaan stort. Hij wordt nauwelijks afgeremd door de honderden meters water en slaat binnen een fractie van een seconde in op de zeebodem, waardoor er een onwerkelijk moment lang een zuil zeewater oprijst en de bodem drooglegt.

Een nanoseconde later explodeert de hemelse inslag met een felle witte flits, waarbij honderd miljoen megaton energie vrijkomt.

De donderende explosie doet de hele planeet schudden en wekt temperaturen van bijna achttienduizend graden op, heter dan het oppervlak van de zon. Twee gasvormige vuurballen ontvlammen tegelijkertijd. De eerste is een stofwolk van heet, verpulverd gesteente en iridium dat afkomstig is van de uiteengevallen buitenromp van het schip en de tweede vuurbal bestaat uit opzwellende wolken van hagedrukstoom en kooldioxide, gassen die vrijkwamen toen de zee en haar kalksteenbedding verdampen.

Het steengruis en de oververhitte gassen stijgen op in de verwoeste atmosfeer en worden verder omhooggetrokken door het luchtvacuüm dat is ontstaan door de val van het object. Reusachtige schokgolven deinen over zee en veroorzaken enorme tsunami's, die tot een hoogte van negentig meter of meer oprijzen voordat ze het ondiepe water bereiken en naar land razen.

De zuidelijke kustlijn van Noord-Amerika

In dodelijke stilte omsingelt de groep velociraptors haar prooi: een ruim negen meter lang *Corythosaurus*-vrouwkje. Het eendensnavelreptiel bespeurt gevaar, richt haar indrukwekkende kam op en snuift de vochtige lucht op, waarin ze de geur van de groep oppikt. Ze

trompettert een waarschuwingsroep naar de rest van de kudde en stormt in galop door het woud naar de zee.

Er verschijnt een felle flits vanuit het niets, die de vluchtende eendensnaveldinosaurus verdooft. Het reptiel wankelt en schudt haar grote kop heen en weer in een poging haar zicht weer terug te krijgen. Wanneer ze weer helder kan zien, springen er twee velociraptors uit het gebladerte tevoorschijn. Ze krijsen naar het grotere dier en versperren haar vluchtroute, terwijl de rest van de groep boven op de rug van de *Corythosaurus* springt en haar lichaam met hun dodelijke, sikkelvormige klauwen openrijt. Een van de voorste jagers krijgt de hals van het eendensnavelreptiel te pakken en bijt in de slokdarm van het dier, terwijl hij met zijn poten en sikkelvormige klauwen door het zachte vlees onder het borstbeen dringt. Het gewonde reptiel brengt een verstikt gekrijs voort en verslikt zich in haar eigen bloed, terwijl een andere velociraptor in haar platte snavelbek bijt en de klauwen van zijn voorpoten in de ogen van de *Corythosaurus* stoot, zodat zijn zwaardere tegenstander jankend tegen de grond gaat.

Binnen enkele ogenblikken is het voorbij. De roofdieren grommen en happen naar elkaar, terwijl ze grote stukken vlees van hun nog trillende prooi scheuren. De velociraptors worden zó in beslag genomen door hun prooi dat ze geen acht slaan op de bevende grond onder hun poten en het naderende gedonder.

Er trekt een donkere schaduw voorbij in de lucht. De vogelachtige dinosaurussen kijken allemaal tegelijk naar boven, terwijl er bloed tussen hun kaken vandaan druipt en ze naar de gigantische watermuur grommen.

De ontzagwekkend hoge golf krult om en valt vervolgens omlaag, waardoor de geschrokken jagers worden neergeslagen en hun botten met een daverende knal worden verpulverd in het zand. De golf raast naar het noorden en zijn kinetische energie vernietigt alles op zijn pad.

De tsunami zet het gebied onder water en sleurt vegetatie, sediment en landdieren mee in zijn bulderende golf, terwijl ze de tropische kustlijn in alle richtingen over een breedte van honderden kilometers overstroomt. Het beetje bos dat nog buiten het pad van de golf overblijft, vliegt in brand op het moment dat verschroeiende schokgolven van de explosie de lucht in een ware vuurhaard veranderen. Een stel pteranodons probeert aan de vernietiging te ontsnappen. Wanneer ze boven de bomen oprijzen, vliegen eerst hun reptielenvleugels in brand en vergaan vervolgens geheel tot as in de hete winden.

Hoog daarboven dringen brokken omhooggeslingerd iridium en gesteente de atmosfeer weer binnen in de vorm van gloeiende mete-

oren. Binnen enkele uren is de hele planeet in een dichte wolk van stof, rook en as gehuld.

De bossen zullen nog maanden branden. Bijna een jaar lang zal er geen zonlicht door de verduisterde hemel dringen om het oppervlak van de eens tropische wereld te bereiken. De tijdelijke beëindiging van fotosynthese zal de uitroeiing van duizenden plantensoorten, landdieren en zeedieren tot gevolg hebben en de uiteindelijke terugkeer van de zon zal door een jarenlange nucleaire winter worden gevolgd.

In één catastrofaal ogenblik is er een abrupt einde gekomen aan de honderdveertig miljoen jaar lange heerschappij van de dinosaurïërs.

Het gestroomlijnde, goudkleurige schip blijft dagenlang in een baan ver boven de verwoeste wereld, terwijl zijn sensoren het inslagpunt voortdurend scannen. De vierdimensionale snelweg terug naar huis is allang verdwenen en door de omwenteling van het melkwegstelsel is het toegangspunt tot het kanaal al meerdere lichtjaren verschoven.

Op de zevende dag begint er een smaragdgroen licht op te gloeien vanonder de gebarsten zeebodem. Seconden later klinkt er door de subruimte een krachtig radiosignaal, een naar de buitenste regionen van het melkwegstelsel gericht noodsein.

De levensvormen binnen het rond de aarde draaiende schip storen het signaal, maar het is te laat.

Het kwaad heeft wederom in een hemelse tuin wortel geschoten. Het is slechts een kwestie van tijd voordat het zal ontwaken.

Het goudkleurige sterrenschip verplaatst zich naar een geosynchrone baan pal boven zijn vijand. Het zendt een geautomatiseerd, door zonne-energie aangedreven radiosignaal uit door de hyperruimte, waardoor alle uitgaande en binnenkomende transmissies gestoord worden. Vervolgens legt het schip zichzelf stil en wordt alle energie uit zijn krachtbronnen omgeleid naar de cocons die het leven aan boord in stand moeten houden.

Voor de bewoners van het sterrenschip staat de tijd nu stil.

Voor de planeet aarde is de klok begonnen te tikken...